

Розділ 21

Розділ 21 ПОДОРОЖ КРІЗЬ ПАГОРБ

— **Я!** — сказали всі хором. Бо хіба діти могли покинути Джорджу саму!

Тож усі рушили темним тунелем, куди вела мотузка. Першим ішов Джуліан, пропускаючи мотузку крізь пальці, решта, тримаючись за руки, рухалися за ним ланцюжком. Не можна було допустити, щоб хтось загубився.

Хвилин через десять вони наблизилися до округлої печери, де перебули ніч бранці. Зрозуміло, їх там вже не було — вони прямували до маршів!

— Гей, дивіться! Вони тут напевно були! — закричав Джуліан, світлячи навколо ліхтариком. — Лавка із зім'ятими лахманами, ось перевернутий ліхтар. І погляньте сюди — клапті розірваного паперу. Тут щось відбувалося!

Спритна Джорджа швидко поєднала у голові всі ці факти.

— Пан Барлінг привів їх сюди й залишив тут. Потім повернувся до батька з якоюсь пропозицією, яку той відкинув! Зчинилася якась боротьба, і ліхтар розбився. Сподіваюся, батько і Смоляний якийсь вибралися звідси.

Джуліан був налаштований доволі похмуро:

— Щиро сподіваюся, що вони не пішли блукати цими моторошними тунелями. Навіть Смоляний їх до пуття не знає. Хотілося б мені зрозуміти, що тут сталося.

— Хтось іде! — раптом зауважив Дік. — Вимкни ліхтарик, Джу.

Джуліан вимкнув свій ліхтарик. Усі четверо враз опинилися в суцільній темряві. Вони присіли попід задньою стіною печери й прислухалися.

Так, кроки ближчали. Обережні кроки.

— Схоже, їх двоє чи троє, — прошепотів Дік.

Кроки ще трохи наблизилися. Хтось ішов тунелем, тримаючись за мотузку.

— Це, мабуть, пан Барлінг і Блок, — прошепотіла Джорджа. — Хочуть ще раз поговорити з батьком, а його нема!

Зненацька яскраве світло осяяло печеру, вихопивши з мороку зіщулених дітей. Пролунав здивований вигук:

— Господи Боже мій! Хто тут? Що все це означає?

Це був голос пана Барлінга. Джуліан випростався, блимаючи від яскравого світла.

— Ми шукаємо мого дядька і Смоляного, — сказав він. — Де вони?

— А хіба вони не тут? — удав здивування пан Барлінг. — І озвірілого пса теж нема?

— Тіммі тут? — радісно скрикнула Джорджа. — Де він?

З паном Барлінгом були ще двоє: його слуга та Блок. Контрабандист поставив на землю свій ліхтар.

— Тобто ви хочете сказати, що не знаєте, де інші? — занепокоївся він. — Якщо вони зважилися піти самі, то їм уже ніколи звідси не вибратися.

Енн скрикнула:

— Усе це ваша провина, жахлива ви людина!

— Цить, Енн! — наказав Джуліан. — Пане Барлінг, — сказав він роззлощеному контрабандистові, — гадаю, вам краще тепер повернутися разом з нами і все пояснити. Пан Ленуар зараз розмовляє з поліцією.

— Он воно що! — мовив пан Барлінг. — Тоді нам, мабуть, варто на якийсь час затриматися тут! І вам теж! Нехай пан Ленуар понервує! Я вас всіх триматиму тут у заручниках, але цього разу зв'яжу як слід, щоб ви не подалися блукати, як інші! Блоку, є мотузка?

Блок ступив уперед, за ним — слуга пана Барлінга. Першою вони впіймали Джорджу, дуже грубо.

Дівчинка голосно закричала:

— Тіммі! Тіммі! Де ти? Тіммі, рятуй! Скоріше, Тіммі!

Але Тіммі не з'являвся. Їй зв'язали руки за спиною й кинули в куток, тоді взялися за Джуліана.

— Ви божевільний, — сказав Джуліан пану Барлінгу, який стояв поруч і тримав ліхтар. — Ви безумовно божевільний, якщо таке коїте!

— Тіммі! — гукала Джордж, намагаючись вивільнити руки. — Тіммі, Тіммі, Тіммі!

Але Тіммі не чув: він був занадто далеко. Раптом пес чогось занепокоївся. Він уже збирався вести батька Джорджі та Смоляного навколо пагорба в безпечне місце, але враз зупинився й прислухався. Він нічого не почув, проте йому підказало серце, що Джорджа в небезпеці! Він відчув, що потрібний своїй улюбленій маленькій господині!

Тіммі розвернувся й кинувся назад у тунель. Він мчав щодуху, важко дихаючи, звивистим проходом.

І раптом, коли обуреному Джуліану міцно зв'язували руки, як грім серед чистого неба ревнув Тіммі!

Він знов унюхав ворога, пана Барлінґа! Унюхав Блока. І люто загарчав: гrrrrrrrrrrrrrrr!

— Знову цей жахливий пес! — заволав Блок і відскочив від Джуліана. — Де ваш пістолет, Барлінґу?

Але Тіммі не зважав ні на які пістолети у світі. Він кинувся на пана Барлінґа й повалив його на землю. Вкусив за плече, аж той заверещав. Потім кинувся на Блока й теж його повалив. Другий слуга тут же дременув світ за очі.

— Відклич собаку! Відклич собаку, бо він уб'є нас! — кричав пан Барлінґ, намагаючись звестися на ноги; йому страшенно боліло плече.

Але ніхто й слівця не зронив. Нехай Тіммі робить з ними що хоче!

Незабаром зловмисники подибали тунелем, потикаючись у темряві й намагаючись відшукати зворотну дорогу. Вони не знайшли мотузку й, стогнучи від болю та налякані, блукали навмання.

Тім прибіг назад, дуже задоволений собою. Підбіг до Джорджі, скавулів над radoщах, облизував свою маленьку господиню. А Джорджа, яка ніколи не плакала, була страшенно здивована, виявивши, що вмивається слізьми.

— Я ж плачу від радості, а не журюся! — сказала вона. — Хтось розв'яже мені руки? Я не можу погладити Тіммі.

Дік розв'язав руки їй і Джуліану. Потім всі разом обіймали Тіммі. А він казився з ними: вищав, гавкав, перекидався на землі, облизував дітей і тицявся в них головою. Від душі казився!

— Тіммі, як чудово, що ти знову з нами! — сказала щаслива Джорджа. — Тепер ти можеш привести нас до тата і Смоляного. Я певна, ти знаєш, де вони.

Звичайно, Тіммі знав. Він рушив уперед, вихляючи хвостом. Джорджа тримала його за нашийник, а друзі пішли за нею, узявшись за руки.

У них був великий ліхтар і два кишенькових ліхтарики, тож вони добре бачили дорогу. Але якби їх не вів Тіммі, вони б не знали, куди йти. Пес докладно вивчив усі ходи, а нюх дозволяв йому безпомилково знаходити дорогу.

— Він дивовижний пес! — вигукнула Енн. — Вважаю, Джорджо, він найкращий пес у світі!

— Безсумнівно, — відповіла Джорджа, яка ніколи не думала інакше, відколи Тіммі з'явився у неї ще цуценям. — Мій любий Тім! Як чудово було: він примчав і кинувся на Блока, саме коли той зв'язував руки Джуліану? Він відчув, що потрібний нам!

— Сподіваюсь, він веде нас до твого тата й Смоляного, — сказав Дік. — Він дуже впевнено взяв слід. Ми увесь час ідемо вниз. Закладаюсь, марші вже недалеко!

Коли вони нарешті вийшли до підніжжя пагорба у щільний туман, Джорджа скрикнула:

— Дивіться! Он тато і Смоляний!

— Дядьку Квентіне! — закричали Джуліан, Дік та Енн. — Смоляний! А ось і ми!

Дядько Квентін і Смоляний здивовано обернулися. Вони схопилися й пішли назустріч псу і схвилованим дітям.

— Як ви тут опинилися? — запитав батько Джорджі, обіймаючи доньку. — Отже, Тіммі побіг по вас? Він раптом нас покинув і майнув у тунель.

— Що сталося? — нетерпеливився Смоляний, розуміючи, що друзі розкажуть йому силу-силенну новин.

— Ціла купа подій, — із сяючим обличчям відповіла Джорджа.

Як чудово знову бути разом, ще й з Тіммі! Вона, Джуліан і Дік почали навперебій усе розповідати, а потім своє переповів дядько Квентін, якого час від часу перебивав Смоляний.

— Ну що ж, — нарешті мовив Джуліан, — нам, мабуть, час повертатися, бо поліція візьметься шукати нас із собаками-слідовиками! Пан Ленуар здивується, коли побачить, що ми повертаємося всі разом.

— Шкода тільки, що я в піжамі, — сказав дядько Квентін, кутаючись у плед. — Дивно я виглядатиму на вулицях у такому вигляді!

— Не переймайся, тату, бачиш, який туман надворі, — відповіла Джорджа й пощулилася, бо надворі було вільготно. — Тіммі, веди нас звідси. Я певна, ти знаєш, куди йти.

Тіммі досі не вибирався з тунелю назовні, але, схоже, він знав, що робити. Пес попростував навколо підніжжя пагорба. Усі йшли за ним, дивуючись умінню Тіммі знаходити суху стежку. У тумані не можна було розгледіти, куди безпечно ступати, а куди — ні. Навколо лежала зрадлива твань.

— Ура! Ми на дорозі! — раптом заволав Джуліан, побачивши насипану через марші дорогу до Окаянної гори. Усі вибралися на неї, їхні промоклі ноги були забрьохані багнюкою. Тім спробував вискочити на дорогу одним стрибком.

Але він послизнувся! Зірвався у болото, задригав лапами, намагаючись знайти опору, але її не було. Він жалібно заскавучав.

— Тіммі! Дивіться, він у болоті... він тоне! — запанікувала Джорджа. — Тіммі, Тіммі, я йду!

Вона вже збиралася стрибнути в болото на порятунок Тіммі, але батько різко відтягнув її назад.

— Ти теж хочеш потонути? — закричав він. — Тіммі й сам прекрасно вибереться!

Але Тіммі не міг вибратися. Він тонує.

— Зробіть що-небудь, зробіть що-небудь! — репетувала Джорджа, вириваючись з батькових рук. — Мерщій рятуйте Тіммі!

Як урятувати Тіммі?